

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har sikret, at bortskaffelse af spildevand fra rensningsanlæg for byspildevand i byområderne Arklow (IEAG_547) og Castlebridge (IEAG_515) foregår i henhold til forudgående bestemmelser og/eller særlige godkendelser.
- Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 91/271/EØF pålægger medlemsstaterne at sikre, at byområder over en vis størrelse bliver forsynet med kloaknet til opsamling af byspildevand. Såfremt en medlemsstat beslutter sig for at anvende et kombineret system til opsamling og rensning af både byspildevand og regnvand, skal dette system være konstrueret til at sikre, at det opsamlede vand opbevares og ledes til rensning under hensyntagen til vejrforhold og sæsonbestemte svingninger. På grundlag af oplysninger modtaget under den syvende og den ottende rapportering i henhold til direktivets artikel 15 samt drøftelserne med Irland under den administrative fase er det Kommissionens opfattelse, at Irland ikke opfylder denne forpligtelse i 14 byområder på grund af manglende eksisterende kloaknet eller på grund af uforholdsmæssig store udslip.

Artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 91/271/EØF pålægger medlemsstaterne at sikre, at byspildevand fra byområder over en vis størrelse underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning før udledning. Direktivets artikel 4, stk. 3, pålægger endvidere medlemsstaterne at sikre, at udledninger fra rensningsanlæg for byspildevand opfylder kravene i direktivets bilag 1, litra B. Kommissionen er efter en gennemgang af oplysningerne fra Irland af den opfattelse, at Irland ikke opfylder kravene i artikel 4 for så vidt angår 25 byområder på grund af manglende rensningsanlæg, det eksisterende rensningsanlægs manglende evne til at rense alt spildevandet fra de byområder, som det betjener, manglende overholdelse af kravene i bilag 1, litra B, eller som følge af manglende overholdelse af direktivets artikel 3.

Artikel 5 i Rådets direktiv 91/271/EØF pålægger endvidere medlemsstaterne at kortlægge følsomme områder, og at underlægge udledninger fra byområder over en vis størrelse en mere vidtgående rensning end beskrevet i artikel 4 i overensstemmelse med kravene i bilag 1, litra B. Kommissionen er efter en gennemgang af oplysningerne fra Irland af den opfattelse, at Irland ikke har anvendt direktivets artikel 5 korrekt for så vidt angår 21 byområder.

Artikel 12 i Rådets direktiv 91/271/EØF kræver, at de ansvarlige myndigheder skal sikre, at bortskaffelse af spildevand fra rensningsanlæg for byspildevand foregår i henhold til forudgående bestemmelser og/eller særlige godkendelser. På grundlag af oplysninger fra Irland er det Kommissionens opfattelse, at Irland ikke har opfyldt kravene i artikel 12 for så vidt angår to byområder, hvori rensningsanlæg drives uden gyldig tilladelse.

(¹) EFT 1991, L 135, s. 40.

Appel iværksat den 15. juli 2017 af Meta Group Srl til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 4. maj 2017 i sag T-744/14, Meta Group mod Kommissionen

(Sag C-428/17 P)

(2017/C 293/30)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Meta Group Srl (ved avvocato A. Formica)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt den 4. maj 2017 i sag T-744/14, Meta Group mod Kommissionen, ophæves og/eller ændres, idet den er retligt urigtig eller ubegrundet.

- Det fastslås derfor, at Kommissionen har tilsidesat sine økonomiske forpligtelser i henhold til tilskudsaf tale FP5-6 og CIP for i alt 566 377,63 EUR i form af skyldige, ikke-udbetalte tilskud, og det fastslås, at de foretagne kompensationer vedrørende appellan tens fordringer er ulovlige.
- Følgelig tilpligtes Kommissionen at betale appellan ten det ovennævnte beløb på 566 377,63 EUR med morarenter og reevaluering.
- Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det tab, som appellan ten er påført, svarende til i alt 815 000,00 EUR eller til et større beløb, som Domstolen måtte fastsætte ved dommen i denne sag, samt erstatning for det tab, der følger af de ovennævnte kompensationers ulovlighed.

Anbringender og væsentligste argumenter

- I. *Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel 1134 og 1135 i den civile belgiske lovbog hvad angår aftalernes bindende karakter og deres gennemførelse i god tro. Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel 1156, 1157 og 1161 i den civile belgiske lovbog hvad angår fortolkningen af aftalerne. Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af de EU-retlige principper vedrørende aftalers bindende virkninger, god tro ved gennemførelsen og fortolkningen af aftalerne samt retssikkerheden.*

Den appellerede dom er ved at forkaste det tredje anbringende i strid med reglerne i den civile belgiske lovbog og med EU-retten hvad angår aftalers bindende karakter, for så vidt som vilkåret på s. 47 i tillægget til Ecolink+-aftalen ikke er givet den obligatoriske virkning mellem parterne, og for så vidt som det i dommen fastslås, at den heri indeholdte henvisning til metoden knyttet til aftalen ikke vedrørte den af META fastsatte metode, som blev fremsendt til Kommissionen den 21. december 2009.

- II. *Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel II.20 i vejledning FP6. Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel 179 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde vedrørende fællesskabsprogrammerne. Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel 1134, 1135, 1156, 1157 og 1161 i den civile belgiske lovbog. Tilsidesættelse af princippet om ikke-kontradiktion.*

Ved at forkaste det fjerde og femte anbringende har den appellerede dom tilsidesat princippet om ikke-kontradiktion, kriterierne i vejledning FP6 og reglerne i den civile belgiske lovbog vedrørende god tro ved gennemførelsen af aftaler, for så vidt som Retten, selv om bestemmelserne i vejledningen FP6 kvalificeres som ikke-bindende, har fastslået, at de fandt, at der blev foretaget en snæver og ufravigelig anvendelse af disse i den sag, der var forelagt Retten, navnlig hvad angår udgifterne til interne konsulenter.

- III. *Tilsidesættelse af principperne i europæisk procesret vedrørende retten til forsvar og fuldstændig kontradiktion. Tilsidesættelse af procesreglementets artikel 64. Fuldstændig mangel på begrundelse hvad angår de væsentlige dele af tvisten.*

Den appellerede dom har ved at forkaste de to første anbringender tilsidesat de europæiske principper om fuldstændig kontradiktion og retten til forsvar samt procesreglementets artikel 64, idet der ikke er foretaget en vurdering af appellan tens retlige argumenter fremsat i bemærkningerne til dokumentet »Bilag E.4«, som Kommissionen indgav til Retten under den mundtlige forhandling, hvorved Retten ukritisk godtog det af modparten fremførte og foretog en utilstrækkelig begrundelse af sin afgørelse.

- IV. *Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af Guide to Financial Issues relating to Indirect Actions of the Sixth Framework Programmes og af bestemmelserne i det syvende rammeprogram. Åbenbar fejl i forståelsen af et afgørende forhold i den sag, der lå til grund for dommen.*

Den appellerede dom har ved at forkaste de to første anbringender endvidere tilsidesat den finansielle vejledning for det sjette program og har fordrejet de faktiske forhold, der er fremlagt for Retten, idet den beregnede den samlede ydelse i Bridge-aftalen urigtigt eller vildledende, dvs. på grundlag af det heri anførte, for hvilket arbejdets tjenesteydende part havde arbejdet otte timer i træk hver dag hele måneden alene på aktiviteter, der vedrørte den ovennævnte aftale.

- V. Ulovlig og/eller urigtig anvendelse af artikel 1134, 1135, 1156, 1157 og 1161 i den civile belgiske lovbog. Tilsidesættelse af det EU-retlige princip om den berettigede forventning, eftersom dette princip også gælder for en privat part, der deltager i et kontraktforhold med en offentlig myndighed.

Ved at forkaste det sjette anbringende har den appellerede dom tilsidesat de civile retlige regler vedrørende aftalers bindende karakter og princippet om god tro ved gennemførelsen af aftaler, for så vidt som det ikke fastslås, at Kommissionens adfærd, som kulminerede med vedtagelsen af tillægget, medførte, at der opstod en berettiget forventning for appellanten, da denne accepterede den af Kommissionen foreslåede metode.

Appel iværksat den 26. juli 2017 af Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 16. maj 2017 i sag T-122/15, Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank mod Den Europæiske Centralbank

(Sag C-450/17 P)

(2017/C 293/31)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank (ved Rechtsanwältin A. Glos, T. Lübbig og M. Benzing)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Centralbank (ECB) og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 16. maj 2017 i sag T-122/15 ophæves.
- ECB's afgørelse af 5. januar 2015 (ECB/SSM/15/1 — OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/3) annulleres, og det fastslås, at virkningerne af erstatningen af ECB's afgørelse af 1. september 2014 (ECB/SSM/14/1 — OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/1) opretholdes.
- Subsidiært ophæves Rettens dom og sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.
- ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) Første anbringende: tilsidesættelse af EU-retten i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af artikel 6, stk. 4, i FTM-forordningen ⁽¹⁾ og artikel 70 i SSM-rammeforordningen ⁽²⁾:

Retten fortolkede de relevante bestemmelser i artikel 6, stk. 4, andet afsnit, i FTM-forordningen, sammenholdt med artikel 70 i SSM-rammeforordningen, forkert. Retten fastslog fejlagtigt, at der alene foreligger »særlige omstændigheder« — hvilke skal føre til, at et kreditinstitut klassificeres som mindre signifikant — når direkte tilsyn fra de nationale myndigheder er bedre egnede til at opnå formålene med FTM-forordningen end direkte tilsyn fra ECB. Retten støttede sig ved sin fortolkning alene på den engelske sprogversion af SSM-rammeforordningen og tilsidesatte princippet om, at alle sprogversionerne har samme gyldighed. Retten undlod fejlagtigt at fortolke reglerne i lyset af trindhøjere retsregler i form af det kompetencebaserede proportionalitetsprincip. Retten anlagde et åbenbart urigtig skøn, da den fastslog, at ECB ikke havde foretaget en forkert analyse af de faktiske omstændigheder, og den har ikke i højere grad end ECB efterprøvet, om appellanten — som følge af de specifikke og faktuelle omstændigheder, som appellanten gjorde gældende — på grund af »særlige omstændigheder« i henhold til FTM-forordningens artikel 6, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med SSM-rammeforordningens artikel 70, stk. 1, skal klassificeres som et mindre signifikant institut. Retten tilsidesatte derved sin pligt til at foretage en omfattende efterprøvelse af, om den anfægtede afgørelse er behæftet med et urigtigt skøn.